

Když se Vágnér setkal s Normanem, dal mu singl Kotvalda a Hložka a jeho písní.

Karel Vágnér

Přihrál balík skupině Smokie

▲ Smokie se zpěvákem Chisem Normanem (vpředu) na začátku osmdesátých let, kdy je potěšila nečekaná finanční injekce z Československa.

Karel Vágnér a Terry Utley, baskytarista Smokie.

Muzikant a hitmaker Karel Vágnér (78) měl vždycky nos na hity. Svě o tom ví Hana Zagorová nebo dvojice Kotvald s Hložkem, které produkoval. Pro ně složil i šlágr Holky z naší školky, který se stal nejprodávanějším singlem v historii Československa. A s »Holkami« si na slušné prachy přišla i jedna slavná britská rocková skupina.

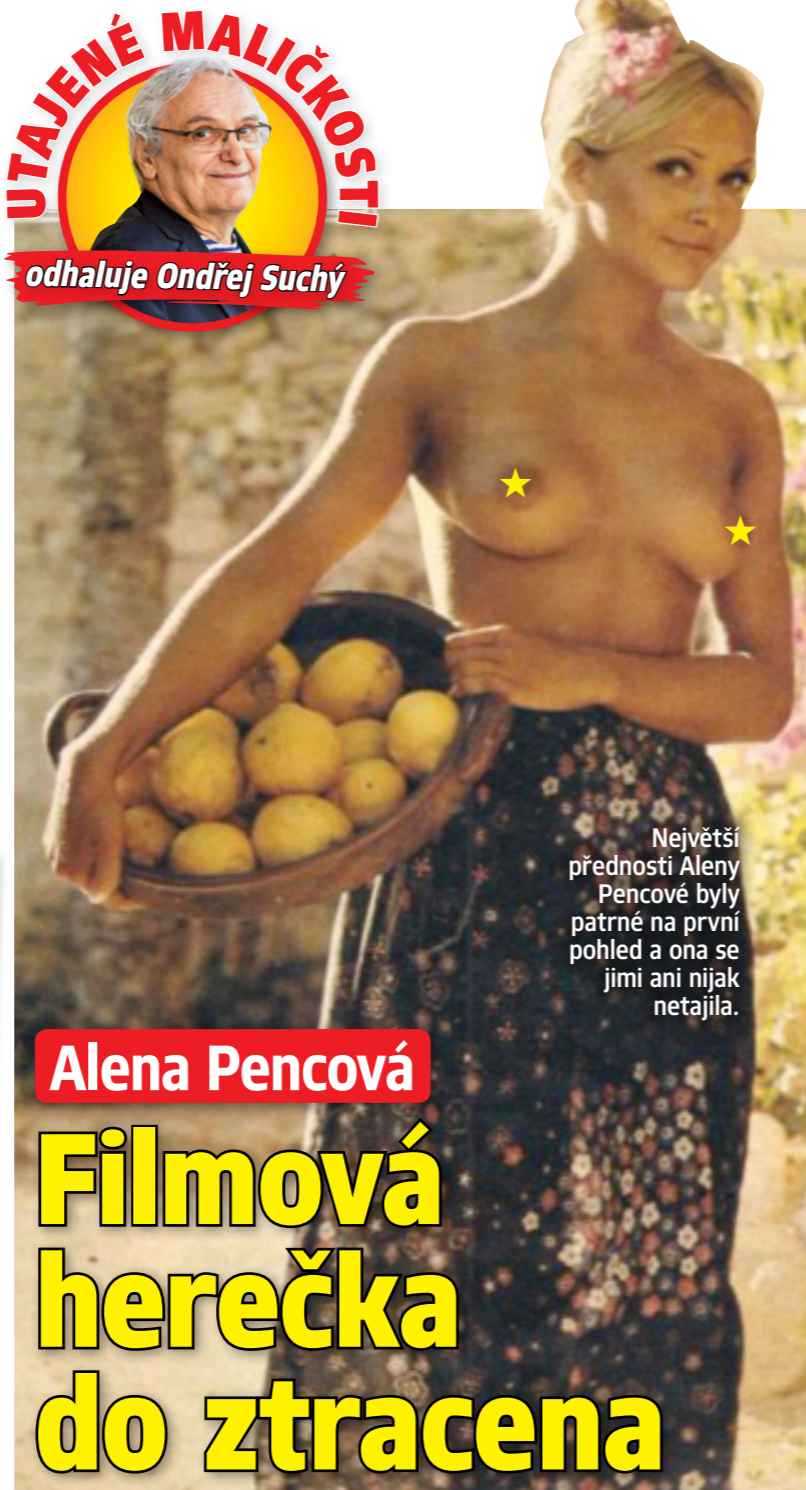
Smokie byla založena v roce 1965 a největší popularitu získala v sedmdesátých letech minulého století se zpěvákem Chisem Normanem. Tenkrát měla na svém kontě řadu hitů a jeden z nich – Do To Me – česky nazpívalo v roce 1982 i začínající duo Petr Kotvald a Stanislav Hložek. „Když jsem se po letech se Smokie setkal, zeptal se mě

jejich baskytarista Terry Utley, jestli nevím, proč dostali Smokie někdy okolo roku 1983 slušné peníze z Prahy. Musel jsem se mu přiznat, že je to moje »vína«, protože jsem nechal jejich píseň Do To Me s českým textem Pavla Žáka nazvanou Trápení na B straně singlu s písní Holky z naší školky. Toho singlu se prodalo milion tři sta kusů. Byl jsem mladý a blbej, protože když se toho singlu prodalo za deset dní padesát tisíc, měl jsem tu jejich píseň vyměnit za českou, eventuálně třeba i za svoji,“ směje se Karel Vágnér, jehož zásluhou putovala do Anglie autorům písně – zpěváku Chisi Normanovi a bubeníkovi Peteru Spencerovi ze Smokie – slušná sumička. ■ gra

Těžko hledat v archívech větší hit, než by legendární Holky z naší školky. ▶

UTAJENÉ MALIČKOSTI odhaluje Ondřej Suchý

Největší přednosti Aleny Pencové byly patrné na první pohled a ona se jimi ani nijak netajila.

Alena Pencová Filmová herečka do ztracena

Tu půvabnou blondýnku, veselou a bezstarostnou, jsem poznal v šedesátých letech jako příležitostnou manekýnku u fotografa Borise Procházky, který tenkrát spolupracoval s našimi módními časopisy. V té době už se Alena Pencová začala objevovat v českých filmech. Přesto však, když v roce 1968 emigrovala do Německa, uváděla ve své zahraniční filmografii pouze jediný český film, komedii Nejkrásnější věk, v níž měla malou roli malířky.

Epizodky Aleny Pencové v českých filmech byly sice nevelké, přesto by neměly být anonymní. Proto mě překvapilo, že jindy tak důkladný filmový encyklopedista, jakým byl předčasně zesnu-

lý Miloš Fikejz, její jméno ve své obsáhlé třídílné encyklopedii českých herců a hereček (Český film) nezaznamenal. Snad za to mohla zahraniční filmografie, do které Pencová žádný další český film nepři-

znala. V době, kdy Miloš Fikejz na encyklopediích pracoval, svěřil se mi, že musí hesla herců a hereček eliminovat podle počtu jejich filmů – každý, koho zde uvedl, musel mít na svém kontě nejméně tři tituly. To Alena Pencová ve skutečnosti měla. První dva filmy byly detektivky Slečny přijdou později a Martin a devět bláznů, obě z roku 1966. V první hrála jednu ze skupiny slečen příživnic, ve druhé pokladní. V roce 1967 dostala roli manekýnky v dětském filmu Když má svátek Dominika a o rok později si v hudebním filmu Bylo čtvrtá bude půl zahrála dívku Ludka Nekudy, na kterého vyšla role zpěváka z Ostravy jménem Čestmír Maštališ.

Emigrovala do Německa

S pěti českými filmy na kontě emigrovala v srpnu 1968, pět dnů po svých devatenáctých narozeninách, do Německa, kde po-

kračovala ve filmové kariéře pod poněmčeným jménem Alena Penz (či Penc). Hrála ve třídvaceti nevýznamných, převážně veseloherních filmech, často nahá, v tom neměla žádné zábrany. Jedna z informací o této atraktivní dívce, které se dají dohledat na internetu, doplňuje soupis názvů jejích filmů konstatováním: „Známý režisér Rudolf Jugert ji v roce 1971 obsadil do svého filmového zpracování pohádky Husopaska (Die Gänsemagd), do jedné z jejích mála cudných hlavních úloh, kde hrála titulní hrdinku pod pseudonymem Alena Sörje. Po dalších filmech, jejichž natáčení ji vícekrát přivedlo do Itálie, začala kariéra Aleny Penz v osmdesátých letech postupně končit. Po jejím posledním filmu, kde už se hrála jen malou roličku, se její stopa vytratila. Alena Penz také začátkem sedmdesátých let zdobila občas obálky

časopisů jako Praline, Wochenend a dalších.“

Televizní projekt nedopadl

Na Alenu mám vzpomínku nejen z let šedesátých, ale i z roku 1990, kdy se z Německa vrátila do Československa. Tenkrát mě vyhledala, a protože jsem tou dobou často účinkoval v televizi, přišla s nápadem začít společně vystupovat v živých televizních přenosch z pražských ulic, kde bychom oslovovali náhodné chodce s hádankami (myslím, že něco takového zanedlouho začal dělat Petr Rychlý pod názvem Rychlý prachy). Bohužel jsem svou dávnou přítelkyni musel zklamat – nedovedl jsem si představit, že bych něco takového v přímém přenosu dovedl. A tak jsme se rozloučili. Na rozloučenou mi ještě stihla říct, abych nepil coca-colu, že je nebezpečně nezdravá.

Letos jsem po Aleně Pencové začal v Čechách pátrat a mám dojem, že jsem ji možná i vypátral. Přes veškerou snahu se mi ale bohužel nepodařilo s ní navázat kontakt. Nevadí. Tak vám tu alespoň nyní, vedle připomínky názvů těch několika našich filmů, ve kterých se mihla, přikládám i pár jejích hezkých fotografií. Je jich plný internet. Není divu, že?

■ Ondřej Suchý

Pencová emigrovala v pouhých devatenácti letech a svým sex-appealem udělala díru do světa.

▶▶ Kráska šla z titulky na titulku.

▶ Alena Penc si zahrála hlavně v lehkých a nenáročných filmech.

1/3 výška
XXXXXXXXXX